

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 22.

REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN J.A.ZN., W. H. MUNNICH, S. NOYON,
W. J. G. PAARDEKOOPER, MEJ. C. M. JELGERSMA, W. M. DE VRIES, H. L. DINGER.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
28 MAART 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4,— P. JAAR,
WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Bericht.

Het volgend nummer van dit blad zal ver-
schijnen Donderdag 18 April a. s.

Inhoud.

Bericht.

De Studentenwereld naar buiten.

Delftsch Studenten-Corps.

Rede gehouden door den President van het D. S. C., den heer
M. Ch. G. de Bruyn, bij gelegenheid van den 70en Dië Natalis.

De Dië, door N.

De Betooging, door Belial.

Gedachten en Gedichten.

Op Kroegjool, door J. S.

Op Gezellig Samenzijn, door S. J.

Vereenigingsleven.

D. S. E. V.

Delftsche Stud. Nat. Wetensch. Vereen. „Christiaan Huygens”.

Ingezonden.

Het Geslacht der Hinderlijken, door W. J. G. P.

Aan de Redactie naar aanleiding van de benoeming van den
heer Dinger tot redacteur, door J. S.

De Betooging, door H. L. Dinger.

Aan den heer C. S., door Fr. H. Chr. Neumann.

Uit de Pers.

Feuilleton.

De Spoorstudent, X.

Technische Hoogeschool.

Afdeeling der Scheikundige Technologie.

Berichten en mededeelingen.

Agenda.

De Studentenwereld naar buiten.

De „betooging” van Donderdag l.l. mogen wij niet voor-
bijgaan, zonder even de waarde naar voren te brengen
welke haar toekomst. Al zal het voor ons geen feit van
groot beteekenis zijn, iets bijzonders is het zeker, dat
studenten eens van zich lieten hooren op een andere wijze
als een tooneelvoorstelling of een lustrum, dat zij eens naar
buiten hun meening te kennen gegeven hebben.

Bijkomstigheden als het af te keuren (hoewel in de om-
standigheden begrijpelijke) „hooien van Engelsche officieren”
en de zeer begrijpelijke, maar niet geheel „correcte” wijze
van betoogen voor het Amerikaansche gezantschapsgebouw
moeten in de tweede plaats beschouwd worden. Laat het
verblijdende van deze gebeurtenis toch niet worden ver-
drongen door correctheid of „mogelijke gevolgen”, vooral
waar dit buiten de pers de eenigste uiting van verontwaar-
diging was in geheel Nederland. Het ware te wenschen, dat
zij, die het hiermee oneens zijn, hun netheid en wijsheid
wat meer aan oude heeren overlieten en aan een blad als
het Vaderland.

RED.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

REDE GEHOUDEN DOOR DEN PRESIDENT VAN
DEN SENAAAT VAN HET DELFTSCH STU-
DENTENCORPS, DEN HEER M. CH. G. DE BRUIJN,
BIJ GELEGENHEID VAN DEN 70STEN DIË NATALIS,
OP VRIJDAG 22 MAART 1918.

Mijne Heeren,

Nog dreunen de twaalf slagen na, de afscheidsklanken van
het oude jaar en we vestigen alweer onze blikken op de
toekomst.

Nieuwe jaar, kind van het oude, geboren uit zijn smarten
en tranen, gij draagt wel een trek van weemoedigen, vroegen
ernst op het gelaat, maar toch hoeveel schoons en heerlijk
belooft het ook.

We richten ons niet meer tot den heengaanden grijsaard,
maar brengen al onze verwachtingen en hoop over op den
jongeling, wiens pad voor twaalf volle maanden voor hem ligt.

We heeten hem welkom met feesten en slechts de eerbied
die we voor den onderdom, den drager der traditie gevoelen,
doet ons nog stil zijn en onze vreugde aan banden leggen.
Trouwens hetgeen het afgelopen jaar nog te zeggen heeft,
dreunt met een zoo geweldige klem in het nieuwe jaar
over en door, dat het onmogelijk is het niet te hooren.

Nog steeds duurt de waanzinnige oorlog voort, nog steeds
worden velen der onzen geroepen om het vaderland te dienen,
maar na den eersten storm staat ons geliefd Corps weer
rustig op zijn oude hechte grondvesten.

Rustig maar niet onberoerd, want het Corps leeft mede
met alles wat daarbuiten geschiedt. Hoe diep werden we
nog hedenavond getroffen door de spontane uiting van
vaderlandsliefde naar aanleiding van de alarmeerende tele-
grammen die ons heden hebben bereikt.

Toen het Wilhelmus vanavond voor het Paleis van Hare
Majesteit de Koningin weerklonk, hebben wij allen gevoeld
dat in onze leden nog steeds voortleeft die oude geest, welke
het Nederlandsche volk in het zoo roemrijk verleden altijd
heeft gekenmerkt.

Ik wil thans nog een oogenblik spreken over plannen
tot hervorming. Niet een geheel omverwerpen van wat
onze voorgangers en wij hebben gekend en liefgehad,
maar een hervorming die de tijd eischt: onze veranderde
positie in de maatschappij.

In de eerste plaats wil ik dan Uw aandacht vragen voor
den groentijd met zijn gebruiken, de groote steen des aan-
stoots voor zoovelen, die onze maatschappij als buitenstaander
niet kunnen begrijpen, niet omdat ze niet zouden willen
maar omdat ze nu eenmaal heel anders leven en denken
dan wij. Ik bedoel hier niet de pedanten en lafhartigen,
maar diegenen die zich uit den aard der zaak moeilijker
aanpassen; zwaarwichtiger zijn, sterk worden beïnvloed
door uiterlijkheden voor wie sommige mores die met den
aard van den eigenlijken groentijd niets te maken hebben
een vernedering en beleediging zijn.

De groentijd moet voor de buitenwereld niets anders
dan een tijd van kennismaking beteekenen, waartegen nie-
mand enig bezwaar kan hebben. De voet van ongelijkheid
zal blijven bestaan, maar zal zich voornamelijk moeten
manifesteeren in een eventueel geestelijk overwicht, waar
dit niet bestaat heeft noch de groen, noch de ontgroener
bij het groenen enig nut, daar de ontdekking der gees-

telijke minderheid van den ontgroener voor den groen geen waarde kan hebben.

Dat de kennismaking, die nu eenmaal iedereen, die in een zekere corporatie of milieu opgenomen wil worden, gegroeid is tot onzen tegenwoordigen groentijd, houdt het nauwste verband met de geschiedenis van onze studentenmaatschappij. Waar de student van Klikspan en Verhuell nog een geheel buiten de groote maatschappij levend produkt was, is het niet te verwonderen, dat de gewone kennismaking, om in een dergelijk milieu opgenomen te worden ook een flink buitennissig karakter droeg.

Die tijden zijn echter voorbij. Doordat de diligence en de trekschuit gansch door den spoorwagen verdreven zijn, is het contact, dat er tusschen ons studenten en de groote maatschappij bestaat onedig veel grooter; is onze geïsoleerdheid geheel opgeheven, en stuwen we mee met den grooten stroom, al is het aantal dertel voortthuppelende golfjes misschien hier dan ook een weinig grooter dan verderop.

Wordt er aan onze gebruiken of instellingen getornd dan beroepen we ons altijd weer op de traditie. Maar wee hem die niet met zijn tijd weet mee te gaan.

In een studentenmaatschappij is de traditie één van de gevaarlijkste tyrannen, want waar in de gewone wereld de traditie als erfenis der dooden zich langzaam evolueert, naarmate de levenseischen veranderen, kan er bij ons van een dergelijke evolutie veel minder sprake zijn. Wij blijven hangen in gewoonten en overleveringen die ontstaan zijn in een tijd die geheel andere eischen met zich bracht dan de tegenwoordige, slaven als wij zijn van de maatschappij die naarmate zij meer geëvolueerd is, hooger staat, maar ook zwaarder gebukt gaat onder de gebruiken en gewoonten van zijn voorgelacht. Zoo gevoelen wij, als zijnde de geestelijke vertegenwoordiging van die maatschappij, ons onmondig in de kleine onderafdeeling die wij vormen ons van die beletselen te ontdoen, waar de aanleg voor de piëteit als onderdeel van ons ras, in ons een tweede natuur is.

U zult dit alles veel te theoretisch vinden, maar ziet slechts in de geschiedenis der volkeren. Hun ondergang is altijd voorafgegaan door een tijd van stilstand en genoegelijke zelftevredenheid.

We moeten niet met veranderen wachten totdat het te laat is, tot wij ons geheel gedwongen moeten laten meesleuren en misschien ten ondergaan. Nog *dwingt* ons de tijd niet maar hij waarschuwt ons, laten we naar die stem luisteren en niet in een zelfgenoegzame, egoïstische sleur door blijven leven.

Ik zeg U nog eens, ik wil U niet afschrikken met bedreigingen van ons Corps gaat achteruit, het is niet meer de geestelijke elite van onze studeerende jongelingsschap! Volgens mij zijn dat praatjes. Ons Corps is heden ten dage nog de vertegenwoordiging van het geestelijk element. Dat er daarbuiten een sterk gevoelde behoefte bestaat van menschen die om de een of andere reden geen Corpslid zijn geworden, zich te organiseeren en een ander geestelijk centrum te zoeken, daarvan valt weinig te merken. De geestelijke vereenigingen, die niet in de accolade van het Corps opgenomen zijn, bloeien grootendeels door hun leden, Corpsleden. Het aantal niet-Corpsleden is uit den aard der zaak bij deze vereenigingen gering en bestaat dan nog in hoofdzaak uit dames-ingeschrevenen, die in de ontwikkelingsfase waarin ons Corps op dit moment zich bevindt er niet thuis behooren. Maar daarnaast zijn er, voor het oogenblik misschien nog niet zoo velen, maar toch een aantal dat zich gestadig uitbreidt, die niet tot onze corporatie praktisch kunnen of ook willen toetreden en op wier lidmaatschap wij prijs moeten stellen.

Daarom dan ook hoop ik U over eenigen tijd, in verband met de wetsherziening, voorstellen te kunnen voorleggen, die den groentijd niet gemakkelijker maken of *principieel* veranderen, maar die diverse bezwaren voor den ongewijden buitenstaander, die zal moeten kiezen of hij Corpslid zal worden of niet, doen verzachten of wegnemen.

Op diezelfde gronden: ons Corps praktisch toegankelijk te maken voor meerderen, voor allen die wij graag als onzen Corpsbroeder zouden willen zien, zal ik U voorstellen tot bezuiniging voorleggen. Niet die alles willen vereenvoudigen, alles een beetje op een koopje willen doen en wat niet goedkoop te doen is, maar af te schaffen; dat is onnoodig, beter absoluut ongewenscht.

Zoolang ons Corps ook nog een categorie menschen telt, voor wie financiële beletselen minder bestaan, kunnen er ook feesten en genoegens geboden worden, die misschien minder overeenkomen met de financiële draagkracht van een ander gedeelte. Aan de besturen en commissies echter waar in de eerste plaats aan de persoonlijkheid eischen

moeten worden gesteld, mogen geen financiële bezwaren verbonden zijn. Maar dit is niet het eenige.

Tot nu toe is het zwaarst belast ons eerste jaar, een belasting die vrijwel geheven wordt absoluut zonder aanzien des persoons. Ik bedoel hier de hoofdelijke omslagen over het eerste jaar, dat daarvan zelf het minste profiteert en die maar al te dikwijls geëischt worden om een zekere categorie menschen te laten brassen in feesten op rekening van dat jaar. Dergelijke hoofdelijke omslagen die meestal inééns worden geheven, zijn voor velen een bezwaar, en moeten zooveel mogelijk verminderd worden.

Maar alreeds te lang sprak ik U van de toekomst.

Eenige oogenblikken nog wil ik het afgelopen jaar voor U doen herleven, en dan zie ik in de eerste plaats onze vereenigingen, de dragers van den Corpsgeest, de uitingen ervan, de hechte grondslagen, waarop ons Corps moet rusten, zijn levenscentra die zelf in hun kracht en bloei zijn macht en groei bepalen en hooger opvoeren. Want niet alleen de band die zijn leden onderling verbindt geeft die waarde aan onze corporatie, maar de groote veelzijdigheid, waarop wij met recht trots kunnen zijn hangt geheel met de uitingen van de vereenigingen uit zijn midden samen. Slechts door hun intensief leven, een krachtige onderlinge samenwerking, zonder een overdreven, chauvinistisch gevoel van eigenwaarde kan ons Corps in staat stellen de schoone verwachtingen die het wekt, in vervulling te brengen.

In de eerste plaats wil ik dan gewag maken van de Sociëteit „Phoenix”, onze oudste en eerste vereeniging, het centrum van ons Delftsche leven, met zijn schatten voor onze moreele en intellectuele ontwikkeling, zijn altijd gastvrij dak, waaronder voor ons zoo menig oogenblik ter herinnering zich afspeelt.

De Sociëteit bloeit, hoor ik reeds velen van U zeggen, dat is ook zoo, maar toch moeten we niet te optimistisch zijn en kan ik niet nalaten er nog eens op te wijzen dat, al is het Sociëteitsleven krachtig, al zijn de maandelijksche verteringen dikwijls hooger geweest dan ooit, de moeilijkheden kunnen niet over het hoofd worden gezien. In een tijd als tegenwoordig, dat alles contant betaald moet worden, blijft het credietstelsel, al is het dan ook maar voor een maand, een groot struikelblok en hier is het dat ik nog eens hulde wil brengen aan de laatste besturen der Sociëteit, aan wier voortreffelijk beleid we deze in zoover gunstige toestand te danken hebben.

Ook „Odin” kan zich dit jaar weer in meer belangstelling verheugen. Er werd wekelijks geschermd, gebokst en gymnastiek gemaakt. Mocht ook dit laatste op de Interacademiale op het Lustrum van „Thor” minder tot zijn recht komen, toch wist Odin de eerste prijs floret te winnen en op de wedstrijden van de Militaire en Studenten-schermbond de 1e prijs pers. sabel.

„Apollo” gaf niettegenstaande vele moeilijkheden zijn jaarlijksche uitvoering met veel succes. Schreef de Corpsverslaggever nog in den Almanak dat het vorig jaar een Heerenconcert achterwege moest blijven, met vreugde kan ik constateeren dat de goede oude traditie weer in eere is hersteld en we dit jaar van de oude Heerenconcerten hebben kunnen genieten. Wel een teeken van inwendige bloei.

„Vrije Studie” stelde eerst zijn Lustrumviering uit tot na de groote vacantie, waarna men echter gezien de tijdsomstandigheden het maar verstandiger vond het dit jaar geheel over te slaan en betere tijden af te wachten.

Evenals „Debating” ondervond het groote moeilijkheden om sprekers van buiten de stad te krijgen.

„Laga” heeft dit jaar ook door veel tegenslag zijn oude roem niet geheel kunnen handhaven, maar toch dank zij de oude vier heeft het de Varsity weten te winnen. Hulde aan het oude team! De financiële toestand die de laatste jaren niet bijster goed genoemd kon worden is zeer verbeterd, zoodat we op dit punt met een gerust hart de toekomst tegemoet mogen zien.

„Caroussel” wist een goed geslaagde uitvoering te geven, terwijl het 40-jarig bestaan met een terreinrit werd herdacht.

Ook „Tooneel” dat zoo lang de verwachtingen gespannen hield, is weer uit zijn gedwongen rust ontwaakt, en gaf een zeer geanimeerde uitvoering waarna als vanouds werd gedanst.

De IJclub had veel te lijden van het slechte ijs dat ook voor een gedeelte in de vacantie viel zoodat ze zich niet zoo heeft kunnen weren als verleden jaar.

„Weerbaarheid” is nog altijd door den oorlog tot werkeloosheid gedoemd, slechts in den groentijd hebben nieuw aangekomenen hun vaardigheid met het pistool kunnen toonen.

„Amateur Fotografen” arrangeerde weer een Fotosalon en onderlinge wedstrijden die blijk gaven van de bloei dezer vereeniging.

„Igov” gaf ter eere van het kroeglustrum een damesstrijkje en een zeer geslaagd *eigen* cabaret dat zeer grappig en luide toegejuicht werd. Hulde aan de cabaretiers!

De Tennisclub liet alreeds als herleefde tweejarige van zich spreken door niettegenstaande de heerschende ballennood die aan de oefeningen veel afbreuk deed den zilveren beker in de studenten-kampioenswedstrijden te winnen, evenals de heeren-double die ongeslagen uit het strijdperk trad.

Ook onze jongste vereeniging, de Schaakclub, wist door den zilveren koning ten derden male te winnen deze definitief in de Delftsche veste te brengen.

Heb ik U hier dan langs de verschillende vereenigingen gevoerd, met vreugde maak ik gewag van hun bloei en van de bereidwilligheid waarmede velen met het oog op de aanstaande Lustrumfeesten hun uitvoeringen tot dien tijd uitstelden, om hun beste krachten en volle medewerking tot het slagen van het Corpsfeest te verleenen. Al ondervinden ook sommigen vooral door de ongunstige omstandigheden eenige moeilijkheden de voorbereidselen schieten uitstekend op, zoodat ik U na de vakantie het definitieve uitgewerkte programma hoop te kunnen voorleggen.

In September kwamen weer 142 candidaat-leden ons talrijke opvolgers beloven. Moge de kwaliteit gelijkwaardig zijn met de kwantiteit. De nieuwe veranderingen en aanvullingen in het groentijdsreglement werkten voortreffelijk zoodat dan ook mede dank zij de activiteit van den vorigen Senaat de groentijd zonder eenig onaangenaam voorval verliep.

Een week voor de Kerstvacantie mocht de bloemkool weer ontluiken die ons den almanak bracht. En al kan het litteraire gedeelte op hooge waarde nog steeds niet bogen, ja zelfs op middelmatigheid geen aanspraak maken, de illustraties en teekeningen zijn des te beter en verleenen het geheel waarin zoo goed de uitingen van ons Corps zijn neergelegd, een prettig aanzien.

Zoo is dan in groote trekken het afgelopen jaar geschetst en kunnen we over het algemeen met vreugde gewagen dat ons Corps en zijn vereenigingen niettegenstaande zoovele tegenwerkende factoren bloeit en het is dan ook met vertrouwen dat we de naaste toekomst tegemoet kunnen zien.

Als wij in Juli al diegene weer de hand zullen drukken die ons Corps mee hielpen groot maken, hoop ik dat wij hen zullen kunnen toonen dat wij waardige opvolgers zijn, die wat zij ons schonken, niet alleen hebben weten te bewaren maar ook te ontwikkelen en groot te maken.

Mijne Heeren,

Met dit glas wil ik drinken op de voortdurende bloei, op de 70^e verjaardag van het Delftsch Studenten-Corps.

De Diës.

De verjaardag van het Corps, de Zuiderzee, de zeeroof, alles heeft meegeholpen om j.l. Donderdag tot een bijzonderen dag te maken. De vogel „Phoenix” had moeite de massa's, die bloed geproefd hadden, onder zijn uitgebreide vleugels te houden. Hoewel de klok heel lang op 1 minuut voor twaalf heeft moeten staan, waren de vaderlandsche liederen nog niet geheel op de monden bestorven, toen de Senaat, wanneer de Phoenixklok de officieele tijd aangeeft, prachtig op tijd aankwam. Hinderlijk was het, dat velen het verschil tusschen Corps en Sociëteit niet beter in hun liederen deden uitkomen.

De goede rede van den praeses gaf aanleiding tot geestdriftige uitbarstingen. Hoewel de Senaat geen nieuwe wegen in zal slaan, wat ook in een lustrumjaar niet wel mogelijk is, hoorden wij toch blijde klanken van financieele- en groentijdswijzigingen. Jammer dat dit niet tot enkele officieelen doordrong, of weten zij niet dat de tooneeldecors onder de financieele bescherming van het eerste jaar, wier last de president vooral verlichten wilde, staan?

De president van de Sociëteit zeide het gewone; de rede van den Secretaris van den Senaat ging door luide toejuichingen en aanmoedigingen, bijna geheel voor ons verloren.

De 1e-jaars opvoering was over het algemeen goed; de „Lebemänner”-pose, die er nog steeds bij schijnt te hooren, ging hun te slecht af, dan dat deze het goede van vele tooneelen erg benadeelde. Waar zij niet deden „alsof...”, waren zij goed; daardoor en mede door het korte van de bedrijven hielden zij het nog al lang uit. De volgende

worsteling was lang en geestdriftig. Een Belgisch officier was stil bewonderend voor deze vriendschappelijke krachtsuiting. (Naar der Belgischen officieren aard zal hij wel niet veel van het gesprokene verstaan hebben, wat maar goed is, want buitenstaanders behooren m.i. op een dergelijk intiem feest niet thuis).

Het Collation van den volgenden dag trok een niet zeer talrijke schare. De goede orde viel te prijzen, wat de gezelligheid zeer vermeerderde, en het slaagde goed, al lieten vele eerste jaars zich niet van hun gunstigste kant zien, want wij zagen reeds hun achterzijde voor het oogeblik daar was, dat zij gezamenlijk met de gewone, streng rythmische pas den Olymp bestijgen moesten. Maar hiermee is de verjaardag niet uit; het eigenlijke verjaardagspartijtje, waar de vrindjes op gevraagd zijn, komt nog, in Juli!

N.

De Betooging.

„Ze hebben onze schepen
Uit hun havens weggenomen
O wat een schande
Schande voor Amerika!”

Een dag die nog lang in ons geheugen zal blijven, een dag van ware studenticositeit, van verbroedering en fanatisme, zoodat een Diës van het D. S. C. behoort te zijn. Eerst het strijkje „de Hooge Q” dat stond in het teeken der studentenprestaties, een buitengewoon aardige inleiding van het feest. Toen ineens het spontane idee: Naar Minister Lely toe om hem te feliciteeren. Hetwelk na verloop van een goed half uur uitgevoerd werd. Honderdvijftig man sterk, trokken wij de Wagenstraat en Spuistraat door naar het binnenhof, waar wij den Minister tegenkwamen die juist het gebouw verliet. Toen volgde de ovatie, een der aardigste momenten van dien avond. De Minister sprak de massa toe en ging toen naar huis. Wij vervolgden onzen weg naar „De Twee Steden” maar de Senaat was nog niet mee te krijgen. Voor den Amerikaanschen gezant werd de betooging voortgezet. Met een spijtig gezicht schrijft een der couranten dat op aanmaning van twee agenten de troep aftrok na het zingen van het Wilhelmus en Wien Neerlandsch Bloed. Ja, dagblad, we waren heusch niet dronken en 't was onze bedoeling niet om de orde te verstoren ook. Gek hè? Verder dient nog eens onderstreept te worden dat de Senaat *niet* is meegeweest naar den Amerikaan. *Daarna* pas hebben wij hun afgehaald om naar het Paleis te gaan. Hier weerklonk het oude Wilhelmus waardig en gedragen. En toen zijn we weer naar huis gegaan

„Engelsche geïnterneerden uithoonend”, schrijven de leelijke persmuskieten, de zaak natuurlijk weer overdrijvend en onbelangrijke dingen belangrijk makend. Er werd wel wat gesisd als er zoo'n sprinkhaan langs kwam maar niet door de menigte. En dan werd het steeds weer onderdrukt Het volk had een verhaaltje in den Haag, dat er Engelschen mishandeld waren. Ja, dat zouden zij misschien gedaan hebben. Altijd de zaken zwart maken en op zulke dingen meer letten dan op de zaak waar 't om ging. Ik ben maar blij dat het meerendeel der menschen van wie ik 't hoorde, in de eerste plaats de studenten in andere steden, eenparig een gunstig oordeel er over vellen. Ze hadden er bij moeten zijn, en dan zouden ze ook gezien hebben welken aardige geest er was. Hoe er een vrijwel absolute verbroedering tot stand kwam tusschen allen die meegegaan waren. Het was wel een onvergetelijk feest waarvan de herinnering altijd onvertroebeld in ons geheugen zal blijven.

BELIAL.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Op kroegjool.

Viert dolle drinkfestijnen,
Laat vloeien vuurge wijnen,
Zwelgt en zuipt tot barstens toe,
Walgt niet van 't kleddergedoe.
Scheldt en schimpt: „jou vuile schoft”,
Slaat en vecht in blinde woede,
Juicht en danst en zingt en springt,
Lalt en bralt, zwaai heen en weer,
Blert dan allen eensgezind:
Alleen de duivel zij de eer.

J. S.

Op Gezellig Samenzijn.

Zit knusjes dan te samen
 En leest uit „Schillers dramen”
 Drinkt thee tot barstens toe
 En walg niet van 't geklets van opoe
 Druk handjes en zeg: mijn clubgenoot,
 Onze vriendschap blijve even groot
 Jij bent mijn, en ik jouw vrind
 Spreekt over wijsheid en over 't weer
 En fluistert dan allen eensgezind:
 De eer aan onzen Lieven Heer.

S. J.

VEREENIGINGSLEVEN.

D. S. E. V.

Voor het Vereenigingsjaar 1918—1919 is het bestuur der
 D. S. E. V., als volgt samengesteld:

W. J. G. Paardekooper, Voorzitter.
 W. M. van Rossem du Chattel, 1e secretaris.
 Mej. M. A. J. Brevet, Penningmeesteresse.
 C. Biemond, Vice-Voorzitter,
 Mej. J. K. van Walchren, 2e Secretaresse.

Delftsche Studenten Natuurwetenschappelijke
 Vereeniging „Christiaan Huygens”.

LEZING door Prof. P. EHRENFEST, op Donderdag 18
 April, over: „de Quantenhypothese van Planck.”

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

C. L. DOORMAN,

PHIL. NAT. DOCT^s

repeteert Wiskunde, Natuur-
 kunde en Theor. Mechanica.
 VOORSTRAAT 77, DELFT.

Vanaf heden verkrijgbaar DINERS gelijk aan die
 van de DELFTSCHE COÖPERATIEVE KEUKEN,
 tegen DEZELFDE PRIJZEN.

Voordeelen: geen verplichte storting, geen
 betaling vooruit, VERWARMDE BUSSEN.

Uitgebreider menu's tegen de oude prijzen blijven
 daarnaast gehandhaafd.

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RÜTER.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

f 1,00 per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

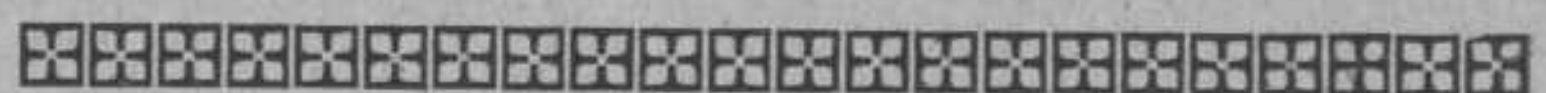
Gebr. A. & C. DE WOLF
 NOORDEINDE 40. - TEL. 41.

Rijwielen en Motoren.

Uitsluitend 1e klas merken.

1e klas Reparatie-Inrichting.

Verhuren, Onderhouden en Stallen van
 AUTOMOBIELEN en MOTOREN.

Voorhanden bij de TECHNISCHE BOEKHANDEL
 J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot 33, de ver-
 schenen nieuwe „beknopte handleidingen”:

No. 49.

VRAAGSTUKKEN
 VECTOR-ANALYSE,

bewerkt door Prof. Dr. J. A. SCHOUTEN, e.i.

Prijs: voor leden f 1.10, voor niet-leden f 1.60.

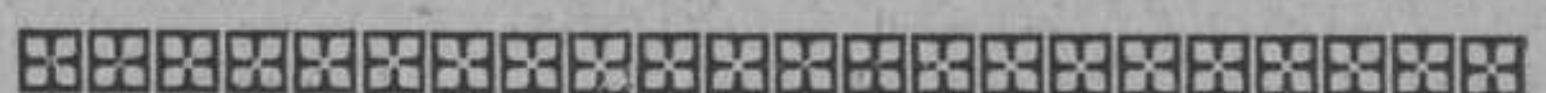
No. 50.

ANALYTISCHE
 MEETKUNDE I

2^e herdruk, bewerkt door Prof. C. B. BIEZENO, w.i.
 met tangentele coördinaten door W. J. VOLLEWENS.

Prijs: voor leden f 1.90 ing., f 2.10 geb.

voor niet-leden f 2.40 ing., f 2.60 geb.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 28 MAART 1918. No. 22.

INGEZONDEN.

Het Geslacht der Hinderlijken.

Daar heb je nou zoo'n Diëscomedie. Op de generale repetitie heb ik hem gehoord, zonder costumes en zonder décors. En ik was daar heusch niet de eenige, die 'em lollig vond. De aanwezigen waren 't er over eens, en de liedjes waren goed, en de voordracht was goed. Nou, dan verwacht je ook dat ze 's avonds succes er mee zullen hebben, dat ze der lang op zullen blijven en dat de menschen 't apprecieeren zullen. Ho maar, meneer. De costumes en décors waren allemaal goed, heel goed. Een kostelijke laatste tram en een mooie Bruin in een rok. Het spel was heusch niet minder dan dien middag, eer beter, ze kenden hun rol en 't liep vlug van stapel. Maar weinig menschen hadden het aardig gevonden en bij 't begin van de derde acte lagen ze der af, terwijl de twee eerste acten door van het heele geval vrijwel niets te verstaan was in de zaal, door de meer dan hinderlijke schreeuwstemmen der ontevreden. Natuurlijk hoeft een diëscomedie niet te worden behandeld met de égards, die men voor het Nederlandsch Tooneel in acht neemt, natuurlijk moet er een oogenblik zijn, waarop het eerste jaar' eraf gaat, maar stel dat dan zoo lang mogelijk uit. En waarom moet er den heelen tijd door geschreeuwd worden: Schei uit, je bent vervelend, en dergelijke opmerkingen meer? Dat is heelemaal niet grappig, hoor ouwe kerels die daar genoeg in schept, en je bederft het plezier van de jongere jaren er maar mee. Als je nou een heele goeie bedacht hebt in de gemakkelijke omarming van je luie stoel, nou debiteer hem dan, maar hij moet beter zijn dan de grap op 't tooneel, anders heb je der nog geen aardigheid van. En dan, zelfs tegenover eerste jaars moet men de beleefdheid in acht nemen, wil men zich als heer voordoen, iets waar het tegenwoordige geslacht van kwajongens, waartoe ik goddank ook behoor, prijs op schijnt te stellen.

W. J. G. P.

Aan de Redactie naar aanleiding van de benoeming van den heer Dinger tot redacteur.

Geachte Redactie.

Neemt U mij niet kwalijk, dat ik nu een „herriestukje” schrijf, terwijl ge daar zoo juist iemand voor aangesteld hebt. De benoeming van den heer Dinger is een meesterlijke zet om meer abonné's te verkrijgen. Nauwelijks toch zal de mare van die benoeming in Delft de ronde hebben gedaan, of het zal gestroomd hebben van aangiften voor het abonné-schap. Welk een attractie biedt gij ons niet aan: optreden van een scheldredacteur. Gejuich, gelach zal weerklinken bij elk nieuw optreden van onze harlekijn. Uit genoeglijk lachende tronies zullen we tegen elkaar zeggen: „Hè, hè wat lollig en dat-ie d'r nou zòd maar voor scheldpartijen ingekomme is.”

Ach, die arme Dinger! Welk een taak hebt ge op zijn schouders gelegd: schelden moet hij, allerlei apekool verkoopen moet hij, dwaas doen moet hij, in elke onverkwikkelijke zaak moet hij zich mengen, dat wordt van hem verwacht; arme man, voorvechter van 't dwaze en 't schreeuwerige.

Zullen we de naam van ons blad maar niet veranderen in: „Studenten Week-, Scheld-, Herrie- en Lachblad).

Ach, Dinger, nu redactielid, jij die nu op mijn geschrijf wel moet antwoorden, maak mij niet al te belachelijk, zij mij genadig, scheld niet te veel op me, doe niet te ruw, ik ben zoo bang....., dat je daardoor nog gekker wordt dan je al bent.

J. S.

Antwoord van den heer Dinger:

„Oh jawell.”

De Betooging.

Naar aanleiding van 't gebeurde in den Haag wilde ik toch even wat opmerken.

't Heeft me heusch verwonderd en gespeten dat zoo'n werkelijk mooie spontane uiting zooveel afkeuring heeft gevonden. Natuurlijk zijn er volgens fatsoens- en allesoverwegende-oude-heeren-ideeën, groote op- en aanmerkingen te maken, maar moet dan daarom ook 't idee neergehaald en belachelijk gemaakt worden? Hoewel ik bij 't gebeurde niet tegenwoordig was heeft 't me goed gedaan te hooren hoe eindelijk eens iets van spontaan voelen en denken tot uiting is gekomen. We leven allen verder in de Delftsche sleur die geen enkel cachet heeft en zich uitsluitend kenmerkt door zijn groote onbelangrijkheid. Er heerscht ten eenemale geen geest meer onder de studenten, zij betalen collegegeld en zijn dan Corplid, nihilist of bondslid, en daarmee is 't uit. En nu eens enkele menschen 't hoofd opstaken en braken die banden van lamelijkheid waaraan we allen, gekluisterd liggen, ging er een storm van verontwaardiging op. Daarbij komt wel dat slordige krantenbericht de zaak in een valsch daglicht stelden door te zeggen dat de Senaat officieel bij alles tegenwoordig was, en 't groote publiek nog steeds aan 't keukenmeiden-idee vasthoudt dat een student nu eenmaal dronken moet zijn. Doch alles is ordelijk en rustig verlopen alleen is voor 't gezantschapgebouw wat gejoeld en gefloten maar is dat nu werkelijk zoo verschrikkelijk? Ik heb dit hooren afkeuren uit een fatsoensprincipe, omdat je als „heer” zoiets toch niet doen kan, maar ik houd van zulke onfatsoenlijkheid, die voortspruit uit onbeheerschte eerlijkheid. Een volkomen eerlijk mensch, kan niet anders dan onhebbelijk genoemd worden.

Nu was er een ander argument, die de betooging afkeurde omdat zoiets groote gevolgen met zich mee kan slepen en dit is een bewering die misschien eenige waarde in zich heeft.

Maar nu voel ik nog steeds niet, waarom is de daad zelf dan zoo af te keuren, waarom moet er dan zoo minachtend gesproken worden over datgene waarvan ik volhou dat al die schimpende er 't mooie niet in kunnen voelen.

Er was een man die zijn leven waagde om een kind te redden. 't Bleek dat de man zelf getrouwd was en een groot gezin had. 't Was dus zoowel moreel als practisch, dom zijn leven op 't spel te zetten. Toch blijft de daad, de impuls heel mooi!

Natuurlijk, ik weet wel, de vergelijking is overdreven en gaat niet geheel op, doch ik zeg dit uitsluitend om aan te toonen hoe bekrompen eenzijdig er weer geoordeeld wordt.

Dus nog eens, hoewel sommige uiterlijkheden anders wenschlijker waren geweest, toch blijf ik blij over 't gebeurde, blij omdat ik Nederlander ben en blij omdat gebleken is dat er nog eenig enthousiasme bestaat in onze studenten-wereld!

H. L. DINGER.

Aan den Heer C. S.

Het eerste artikel van den heer S. in het S.W. was getiteld: „Bewust anti-Duitsch!” Verder schrijft hij daarin: „Wij zijn bewust anti-Duitsch omdat wij juist van Duitsche zijde nadeeligen invloed verwachten op ons volk, door verdringing van onze nationale bedrijven, door verbastering van ons volkskarakter.” „Dat wij in dezen tijd allereerst een anti-Duitsche lezing houden, is, omdat de Duitsche reus over onze toekomst zijn schaduw vooruitwerpt, ons nationale bestaan bedreigt.” Nu is het eene deel van mijn artikel d.d. 14 Maart juist op dit „bewust anti-Duitsch” gericht. Het bewuste gaat steeds in het onbewuste over, vermits dikwijls genoeg herhaald. Zegt niet Lebon in zijn beroemd boek: „de opvoeding is de kunst het bewuste in het onbewuste te doen overgaan.” Die kunst past de heer S. met virtuositeit toe. De beroemde Virchow heeft zich zoolang bezig gehouden met de pathologie, totdat hij zelfs de meest natuurlijke verschijnselen voor pathologische hield. Als het de grooten zoo gaat, vraag ik mij af wat er met de geestelijk onzelfstandigen — want zij behoeven in de eerste plaats voorlichting, en hun getal is ontzettend groot — moet gebeuren. Het is gewoonweg belachelijk; aan den eenen kant wordt er voor „gewaarschuwd niet den Duitscher te haten” en tevoren werd een stuk van anti-Duitsche strekking gepredikt.” Zoo is het; niet tegen den Duitscher hebben wij het, maar tegen de Duitschers in hun geheel; wat hem dierbaar is, zijn vaderland.

Al wat ik over de haat heb geschreven, alsmede over het ondiplomatieke, het onphilosofische heeft alleen betrekking tot de anti-Duitsche campagne. Behoef ik het te zeggen? Als voorzitter van het A. N. V., kan ik mij best begrijpen, dat de heer S., van zijn nationale bewustzijn en dergelijke droomt; onbewust associeert hij alles daarmee.

Zoedoende zullen hem wel eens meer dingen „verbazingwekkend” en voor critiek onvatbaar voorkomen. De heer S. wou slechts „bewust anti-Duitsch” zijn. Onthoudt het!

Voor dezen keer wil ik aan 's heeren S. verzoek voldoen en trachten aan te toonen, dat het in Zwitserland kosmopolitischer toegaat dan in Nederland. De Zwitser heeft 2 wereldtalen, het Duitsch en het Fransch tot moedertaal, die de geheele beschaafde wereld spreekt. Ook is het Italiaansch een officieele landtaal. Land en volk zijn heel aantrekkelijk. (Een Yankee, die voor jaren in Zaandam zijn vacantie doorbracht was zeer verbolgen over de „onbeschaafde Hollanders.” Op straat hadden de straatjongens hem voor „Amerikaan”, dank zij zijn kleeding, uitgemaakt, en nog eenige onhebbelijkheden meer. Hij heeft vele vrienden, Oxford-studenten, ze zijn overal in Europa geweest, behalve in Holland!) Verder bestaan er scholen in Zwitserland van kellers, tendienste van de vreemdelingen. Er bestaat in Zwitserland een „vreemdelingen-industrie”, welke jaarlijks ± 72 milliard frank opbrengt. De Zwitsersche wetgeving is zoover gegaan, dat de Fransche kapitalisten het voordeliger achten hun geld in Zwitserland te deponeren, vanwaar veelal ook wat naar Duitschland vloeide. Uit deze korte aanwijzingen kan de heer C. S. de balans opmaken, waar het cosmopolitischer toegaat en in hoeverre de geest van het Zwitsersche volk er door beïnvloed wordt. Het woord zelfgevoel heb ik uit den mond van een Nederlandsche hoogleeraar in de opvoedkunde. Hij moest het wel weten. Is het de geijkte term? — Voelt de heer S. niet, dat er een superpositie van gevoelens bestaat? Geloof de heer S. werkelijk niet, dat een goeden patriot toch nog plaats kan hebben voor liefde, hoogachting en bewondering voor andere landen? Dat is trouwens het normale, vermits de ontwikkeling en het noodige verstand voorhanden zijn om te begrijpen. Een Nederlandsche filosoof schreef eens: „hij die een ander volk niet lief heeft, kent dat volk niet.” U zult eens zien, dat bij verder bezien elk volk zijn deugden en ondeugden heeft, ja in zekeren zin zelfs de ondeugden van zijn deugden heeft. „Onbekend is onbevriend!” en „tout comprendre c'est tout pardonner!”

Eerst schrijft de heer S.: „Het Verbond wil de Nederlandsche taal zuiveren”: als een smadelijke aanklacht wordt dit menigmaal vernomen. Welnu, ja, ons Verbond kent aan de taal een zeer voorname plaats toe. Het is van meening enz. Als een groot geheel moet men alle uitingen van het volksleven bezien en dan zal men niet langer kunnen smalen, dat het A.N.V. de taal wil zuiveren.” Aldus het A.N.V. wil de taal zuiveren zou men denken. Welneen! Er volgt: „Een vrij volk moet ook sterk staan in zijn taal. En het A.N.V. steekt terecht den draak met de taalverbastering, in den hoop daarmede tevens den wortel van het kwaad aan te tasten: het Nederlandsch gemis aan zelfbewustzijn.” Als ik het goed begrijp kent de heer S. een hooge waarde toe aan de taal van een volk, ze moet zuiver zijn, — dan is het een goed teeken —, als uiting van het binnenleven van een volk verraadt dit de zuiverheid van den Nederlandschen aard; mocht echter, zooals in het onderhavige geval de taal doorspekt zijn met nuttelooze vreemde woorden dan moet dit zoo verklaard worden, de Nederlandsche aard is in gevaar, aan het verbasteren, de uiting van den verbasterden Nederlandschen aard, n.l. de taal, moeten wij verzuiveren, maar de oor-

zaak, „de wortel van het kwaad aan te tasten: het Nederlandsche gemis aan zelfbewustzijn”, neen, daarmede beginnen wij niet, dan „steekt terecht het A.N.V. den draak met de taalverbastering.”

Als de heer S. mijn artikel goed doorleest, zal hij zien, dat ik juist geen waarde hecht aan die paar losse vreemde woorden, maar een hooge waarde toeken voor het geval het eene volk aan een ander volk zijn taal zou opdringen, zeggen we bijv. de Franschen aan de Vlamen. Het gevaar zit hem niet zóó zeer in het verschil van de Fransche opvatting, het denken en voelen over één en hetzelfde — voor min of meer verwante volkeren is dit niet van zóó groote beteekenis en wordt, dank de telegraaf, de boekdrukkunst, het moderne verkeer altijd meer en meer „ausgeglichen” — met dat van het Vlaamsche, maar vooral in de opvoeding der kinders. Ze groeien op in de moedertaal en ze leeren de vreemde, opgedrongen taal. Ik beveel den heer S. aan mijn artikel nauwkeuriger over te lezen, dan zal hij zien dat het niet veel onduidelijker is dan het zijne. Hij houde het mij ten goede, wanneer ik verder niet op zijn antwoord inga, het is voor mij werkelijk „een verspilling van kracht.” Tegen een mondelinge voortzetting van het debat zie ik niet op.

FR. H. CHR. NEUMANN.

UIT DE PERS.

Enkele van meest lezenswaardige couranten-artikeltjes naar aanleiding der „betooging” nemen wij hier over, gerangschikt naar belangrijkheid.

De Tribune:

Gevaarlijke fratsen.

De Delftsche studentjes, „een Kamerlid” en onze vaderlandsche pers schijnen naar aanleiding van de inbeslagneming der Hollandsche schepen met kwajongensachtige plannen rond te loopen.

Wat de heer Elout in het „Hbl.” schrijft, diene hiervoor als „gematigd” type.

„Het in beslag nemen van onze schepen bleek heden, toen het door bulletins van de dagbladen bekend werd, een verontwaardiging en toorn te wekken die er op schenen te wijzen dat men, in weerwil van al het voorafgegaane, zoo iets toch niet had verwacht.

„Ook in Kamerkringen was de indruk zeer groot. Wij vernamen, dat een der meest vooraanstaande Kamerleden rondloopt met het denkbeeld om de Regeering te interpellereen, ten einde te vernemen of zij thans niet onzen gezant te Washington zal terugroepen en den Amerikaanschen gezant hier ter stede zijn paspoort zal geven.

„Zooals men echter weet, zal morgen de zaak in de Eerste Kamer worden besproken. En zulk een bespreking kan weer veel lucht geven.”

Intusschen, het eind toont, dat we met een fikschen Hollander te doen hebben.

Het praten in de Kamer doet der heeren gevaarlijke moordlust weer radicaal bedaren.

De Delftsche studentjes, die zeker dien avond half bezopen

FEUILLETON.

De Spoorstudent.

X.

Op een avond vlak na 't eten sprak Adolfe in de voorzaal een der senatoren aan en vroeg of die hem eens introduceeren wilde op zoo'n dansavondje van hem, hij zat immers met Elaine in 't zelfde clubje, en zoo kwam 't dat Adolfe op een Woensdag bij de oude kerk op de tram van 7 uur stond te wachten.

Hij had lang gearzeld eer hij 't besluit genomen had, eens een kijkje te nemen, doch eindelijk had hij besloten „uu ja voor 'u keertje kan 't toch wel aardig wezen”. Toen hij eindelijk in de tram stapte, zag hij binnen reeds twee gesmokingde menschen, ook enthousiasten voor dien avond. Hij had niets geen zin bij ze te gaan zitten, doch voelde zich er een beetje toe verplicht, te meer daar een van hen een neef van zijn introdoceur was. Dus deed hij zoo. Er werd niet veel gepraat en Adolfe verveelde zich reeds, hij monsterde de twee menschen tegenover hem en kon niet nalaten te vragen „wat heb je toch in dat kleine papieren koffertje”?

„Je dansschoenen? — oh, je pums” verkeerde Adolfe en hij trok voor de 5de maal zijn handschoenen uit.

Eindelijk was men in Den Haag en moest Adolfe mee loopen door achterbuurtjes, omdat dit de kortste weg was, tot ze er waren; een gewoon oud huis met een hooge stoep, waar 't danszaaltje was.

Toen ze binnen kwamen waren er pas enkelen, meest jongelui, ook Delftenaren. Adolfe stelde zich voor met nadruk even zijn naam zeggend; hoewel hij ze allen reeds kende van de kroeg of uit een groentijd.

Toen vroeg hij iemand hem even aan de meisjes te willen presentereen, doch een jongmensch met een brilletje op en dikke vleezigen lippen en die altijd sprak met korte haastige afgebroken zinnestjes vroeg hem: „Maar zeg, door wien ben je eigenlijk geïntroduceerd?”

Even was Adolfe uit 't veld geslagen, doch hij negeerde de vraag en vroeg weer of hij niet voorgesteld kon worden en of 't soms hier gewoonte was je als jongmensch maar zelf te presentereen.

„Nu nu”, siste de ander in vluggen woordjes, „'t is gewoonte dat je mee komt met degeen die je introduceert”, maar juist opende de deur zich weer en de senator trad binnen, in de garderobe joelden meisjesstemmen. Adolfe liep dadelijk op hem af en liet zich eindelijk met de meisjes in kennis brengen, en toen hij met twee van hen nog stond te praten over de meest onbelangrijke dingen, zag hij de

waren vanwege hun „vooruitzichten” bij de droogmaking van de Zuiderzee, hebben bij het Amerikaansche gezantschap in den Haag belletje getrokken, en daarna vaderlandsche liederen gezongen, en gefluit, gejoeld en gesist, — enfin, wat de bourgeoisie dan noemt gemanifesteerd.

Hier spreekt naar het schijnt de industriele oorlogsgeest van onze spes patriae, de aanstaande duivelstoejagers van het proletariaat, die om in elk geval maar werk, winst en de baantjes te krijgen, het er desnoods op zou laten aankomen om ons volk in de ellende van den oorlog van Duitschland tegen de Entente te werpen.

Het proletariaat wake!

De Friesche Courant:

Uit den Haag wordt gemeld, dat eenige Delftsche „studenten”, onder wie zich de „Senaat”*) van het Studentenkorps bevond, voor het Amerikaansche consulaat hebben gemanifesteerd, door aan te bellen, voor het gebouw vaderlandsche liederen af te steken en verder te fluiten en te joelen. En passant werden nog eenige Engelsche geïnterneerden gehoord en ten slotte voor het paleis van de Koningin vaderlandsche liederen gezongen.

't Is bekend dat de meeste relletjes door jongens met natte neuzen ontstaan en de studenten uit Delft mitsgaders de achtbare Senaat hebben soms wel den eerbiedwaardigen leeftijd van 20 jaren bereikt. Waarmee ik maar wil zeggen, dat vader thuis hen vooral moet verbieden in dezen tijd dergelijke flauwiteiten uit te halen; of anders te straffen met een maand hun zakgeld in te houden. Dat helpt bepaald.

De tijd, die we nu doormaken is geen kwajongenswerk.

Het Vaderland, wiens berichtgever niet door een vaderlijk neerzien op, maar door de bekende antipathie tegen „het student” bezeten blijkt te zijn, schrijft het volgende (let wel op de stomme gezochte aanduiding van studenten):

Een „Betooging.”

Gisterenavond hebben een aantal opgeschoten jongelui, vermoedelijk studenten, die den diës van hun korps vierden, getracht een betooging te houden voor het gebouw van het Amerikaansche gezantschap aan het Voorhout. Eerst hebben zij den gezant te spreken gevraagd, maar hun werd meegedeeld, dat de gezant niet aanwezig was. Daarna hebben zij het Wilhelmus gezongen en het lied: „Varen, varen over de baren, varen, varen over de zee”, terwijl tot afwisseling een paar malen: Weg met Amerika! geroepen werd.

Heel verontwaardigd waren de betoogers intusschen niet, want toen slechts twee agenten verzochten om door te loopen, is aan dat verzoek onmiddellijk voldaan. Het gezantschap hield zoolang de jongelui aanwezig waren, de deur gesloten, zoodat eenige telegramjongens hun telegrammen niet kwijt konden.

Voor het paleis van de Koningin hebben zij daarop met ontbloot hoofd vaderlandslievende liederen gezongen. Verder trokken zij zingende de stad door.

Op het Binnenhof brachten zij Minister Lely, die juist

*) De Senaat was bij het Gezantschap niet aanwezig. (Red.)

senator, omringd door alle jongelui die soms lachende blikken op hem wierpen, een stond er driftig boos te redeneeren en Adolfe hoorde zeggen: „je lijkt wel gek”. Even later knalde er een daverend lachen op uit de kring en een van de twee reisgenooten in de tram lachte boven allen uit, de andere riep: „is zóó mooi, 't is wel zóó mooi!” en hij schudde met z'n lief dik gezichtje, dat er een lok van zijn lange, sluike blonde haren over 't voorhoofd viel, allen keken Adolfe's kant op en hij ergerde zich geweldig.

't Werd langzamerhand drukker er waren meer meisjes gekomen, en toen vroeg Adolfe de senator hem voor te stellen, hij werd de kring rond geleid en toen de rij juist afgewerkt was traden Elaine met haar vriendin binnen.

„Sonja en Elaine mag ik je even voorstellen dan gaat 't in een moeite door, ik ben juist bezig.”

„Mijnheer van Daelhoven”.

„Mejuffrouw van Arend en mejuffrouw Noltheenius.”

„Ja juffrouw Noltheenius ken ik wel”, sprak Adolfe en reikte Elaine de hand.

Dan roezemoesten de stemmen in 't zaaltje, totdat de muziek begon te spelen en de paren zich vormden. Adolfe danste heel goed, en voelde zich dan ook ver boven zijn omgeving. Er waren wel aardige meisjes, dacht hij; eigenlijk zonde bij zulke kerels.

Ook vroeg hij Elaine voor een dans en toen de muziek geëindigd had stelde hij voor wat apart te gaan zitten op

het Kamergebouw verliet, een ovatie. Een verzoek om hem vóór zijn woning te mogen huldigen, werd door den Minister om particuliere redenen afgewezen.

De „betooging” voor het gezantschap was meer lach- dan indrukwekkend, maar dat neemt niet weg, dat het gewenscht is, dat dergelijke aardigheden achterwege blijven. Een klein voorval kan soms groote gevolgen hebben.

De Nederlander:

Geen Demonstraties.

In jeugdigen overmoed hebben Donderdagavond een paar Delftsche studenten, die in jubelstemming waren over de aanneming van het Zuiderzee-ontwerp, gemeend dat zij nu ook tot eenige demonstratie tegen de handeling der Geassocieerden verplicht waren. Men kan deze gezindheid begrijpen, haar zelfs tot op zekere hoogte waardeeren, maar tegelijkertijd een aansporing doen hooren. Men kan deze gezindheid begrijpen, zulke gevoelens geen voet geven.

De tijden zijn te ernstig, dan dat wij door onberedeneerde volksbetooging de taak der Regeering zouden mogen verzwaren. De heer Cremer zeide gisteren in de Eerste Kamer: Laat ons toonen, dat wij de laatste gentlemen van Europa zijn. Het was zeker zóó absoluut niet bedoeld, als het gezegd werd. Maar in elk geval moeten we dit woord ter harte nemen. Jegens onze gasten, ook de hier geïnterneerden en de krijgsgevangenen, behoort de houding van het publiek correct en wellevend te blijven. Deze lieden in elk geval kunnen het niet helpen, indien hunne Regeeringen ons volk dupeeren. Juist onze houding moet hun bewijzen, dat zij ons onverdiend en schandelijk onrecht hebben aangedaan. Men bedenke, dat onrecht door ander onrecht niet wordt goedge maakt.

De Residentiebode schrijft o.a.:

We kunnen begrijpen dat er eenige gisting onder de bevolking heerscht. Maar men kan zijn ontstemming toch op waardiger wijze uiten. Men beware zijn kalmte en late zich niet verleiden om onschuldigen te molesteeren of het gezantschap te krenken. Als den Amerikaanschen gezant iets te kennen gegeven moet worden, zal de Regeering daarvoor zorgen.

De N. Winschoter Crt.:

Mogen toch vooral onze studenten kalm blijven. Niemand misgund hun hunne feesten. Maar ná een feest geen politiek meer. Daarvoor moet men in deze dagen nuchter zijn.

Tenslotte kunnen wij nog vermelden, dat de *Prov. Groninger Crt.* als opschrift gebruikt: „Een domme manifestatie” (zonder uitleg), het *Nieuws v. d. Dag*: „Studentenrelletje” en *Het Volk* het bericht aankondigt door: „Studentenheibel.”

een klein podiumpje aan 't eind van de zaal „dat juist voor hun gemaakt scheen.”

Dan praatte hij wat met Elaine en vond toch dat ze een beetje tegen viel. Hij dacht haar zeer ontwikkeld en bij de hand in spreken en voorzichtig was hij begonnen met allerlei flauwe plagerijtjes, doch toen vond Adolfe 't noodig eens te onderzoeken of 't een meisje was „waar wat bijzat”, en hij was begonnen over Verlaine, succes nihil; verdere literatuur zeer matig; tooneel, tamelijk; muziek, ging nogal; doch hij wist nooit of ze meende wat ze zeide, 't leek of ze altijd iets gemaakts en onechts had — en hij besloot: of ze was coquet en geraffineerd handig, of ze was naief en jong.

Toch had hij gezellig zitten praten, en had zoo 't idee gekregen dat ze wel in de smaak was gevallen; ach dat kon hij zich toch eigenlijk ook wel voorstellen in zoo'n omgeving.

En toen Adolfe de volgende dans deed, kon hij niet nalaten haar lenig poppenfiguurtje steeds met de oogen te volgen en tweemaal bij 't draaien ontmoetten hun oogen elkaar, en haar kleine zwarte kraaltjes vonkten men op.

Dien avond danste Adolfe nog twee keer met haar en met een schrikkeldans drongen vier meisjes op hem af. Hij gaf de voorkeur aan Elaine.

(Wordt vervolgd).

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Afdeeling der Scheikundige Technologie.

De Voorzitter van Afdeeling der Scheikundige Technologie van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het examen voor Scheikundig Ingenieur, dat zal worden afgenomen in Juni 1918, zich daartoe schriftelijk moeten aanmelden vóór den 1sten April e. k.

De aanmelding behoort vergezeld te gaan van het Candidaats-diploma en te worden geadresseerd:

„Den Heere Secretaris van de Afdeeling der Scheikundige Technologie, Westvest 24, Delft”.

Formulieren voor aanmelding zijn verkrijgbaar bij den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

Mededeelingen.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 22 Maart 1918, No. 4925, Afdeeling O., is met 16 April 1918 aan Chr. J. G. Aarts op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de kennis en het onderzoek van bouwstoffen aan de Technische Hoogeschool te Delft en is voor het tijdvak van 25 Maart tot en met 31 Augustus 1918 benoemd tot assistent voor de Scheikundige Technologie buiten bezwaar van 's Rijks schatkist, P. A. F. de Beule, Piet Heinstraat 70, Delft.

AGENDA.

18 April. „Christiaan Huygens”.

Spreker: Prof. P. Ehrenfest.

Onderwerp: De Quantenhypothese van Planck.

DE ONTWIKKELING TOT BEDRIJFSORGANISATIE

DOOR

H. DIEMES,

met een voorwoord van den Oud-Minister

:: COLIJN ::

De Schrijver van dit boek is een bekende in Sociale en economische kringen en was jarenlang lid van den Rotterdam-schen Gemeenteraad. Zijn boek vereenigt zijn ondervinding, aldus de ondervinding van het practische leven, met de theorie. In dit nieuwe boek worden dus hoogst belangrijke vraagstukken besproken.

Het is een boek voor ieder welke in de politieke en Sociale beweging belang stelt.

Ingenaaid f 2,60.

Gebonden f 3,25.

Voorhanden bij **TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ**
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33-35.